

De jobhopper

Toen de evacuee Zafira K. onverhoeds in Midden-Nederland belandde, beschikte zij over een grenzeloos enthousiasme daar waar het het verkrijgen van een bijdetijdse baan betrof. Je zou haar een cv-killer kunnen noemen, want de door haar gecreëerde levensloop bezat naar verluidt een reikwijdte van hier tot gunter. Cc'tjes verzond ze naar haar goeiige Kaapverdische vriendin die haar verrichtingen met argusogen gadesloeg.

Alvorens ze haar eerste sollicitatiegesprek voerde, at zij tegenover een opticien in een ijssalon een tiramisu'tje. Boven het pand hing een uithangbord met de fluorescerende reliëfletters: VERRUKKELIJK!

'Nu gebeurt het', juichte ze zichzelf toe, terwijl ze de stof van haar klassieke mantelpakje met streek. Erboven dwarrelde een kek sjaaltje van fletse indigokleuren. Ze betrad een majestueus pand waar de functie van managementconsultant ad interim werd geoffreerd. Tien minuten later stoorde ze zich aan de woorden: commitment, proactief, powerpointpresentatie, gebenchmarkt en het empathische trackrecord van de een of andere goeroe, zodat ze linea recta weer buitenstond.

Ze besloot zich te richten op de markt van de CO₂-uitstootrechten. Ook hier intimiderende grafieken, verhalen over het Kyotoprotocol, ngo's, investeringsstrategieën, loyaliteit en andersoortig abracadabra. 's Anderendaags betrad ze de wereld van het brein. Neuro is een hype, hoorde ze, evenals fluisteringen over de neuropsychiatrie, de neuro-educatie en andere afgeleide neurowetenschappen die te maken hebben met de zeepaardjevormige hippocampus in onze hersenen.

Zeker, het gedachtegoed van onder meer een elektricien, fysiotherapeut, rijinstructeur of zangeres in spe zou nooit ofte nimmer het hare worden. De meesten van hen bezorgden haar geen kippenvel, maar ze kreeg bij dergelijke beroepen evenmin het nummer 1-gevoel.

Ze arbeide voor een anti-establishmentbeweging onder leiding van een oud-burgemeester die niet aan de leiband van de regering wilde lopen. Hij richtte zich met name tegen het proces van fracken waarmee schaliegas wordt gewonnen. Tegelijkertijd kwam ze via mond-tot-mondreclame van een ambitieuze dame die een crèche leidde in aanraking met een comité van critici dat haar vroeg de vacature van paparazifotografe in ogenschouw te nemen.

Gestrest vermande ze zich de tweeëntwintigste april. Maar wat dan, weifelde onze allroundster op Koningsdag in haar favoriete cafeetje, snoepend van een petitfourdje? Ben ik een schrijnend geval of misschien een ADHD'er? Er be kroop haar een déjà-vugevoel. Via een onlineverbinding zocht ze verder achter haar kramakkelijke pc'tje terwijl ze bijkans gedachteloos dacht: eerst nog maar een cursus volgen bij dat pico bello instituut aan de Nieuwegracht.